

RENAȘTEREA

ADAOS PENTRU POPOR LA FOAIA OFICIALĂ A EPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE
A VADULUI, FELEACULUI ȘI CLUJULUI

APARE LA 1 ȘI 15
A FIECĂREI LUNI

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Malinovski 18
(Consiliul Eparhial)

Redactor:
Preotul GH. NOVEANU

DOAMNE=AJUTA!

Înecând ziua cu
noaptea, prânzul
cu cină, hodina
cu îndestularea,
au isprăvit praz-
nicele cele mari
ale Crăciunului.

De-atâta huzur
— pe unde a fost
— ni s'o sleit po-
gana îndemnare bună către trebile
gospodăriei și ne aflăm oarecum,
înnoptați în hodină.

Bine-ar fi dacă am purcede și a-
cum, ca de mii de ani, să ne uităm
în jurul nostru la făpturile și lu-
crurile lui Dumnezeu.

Povașa cea bună se află și'n
pietle și'n pom și'n făptura cea mai
neînsemnată fiindcă toate văzutele
și nevăzutele sunt „lucru mânilor
lui Dumnezeu“ și poartă pecetea în-
țelepciunii Sale.

Pan priviți pomul din ogradă sau
desișul codrului. În miez de iarnă,
pădurea lucrează! Neștiutul miez al
pământului se frământă așisderea.
Apele îmbrăcate în zăua ghieții și
împodobite cu blana cea albă, a nin-
sorii, asemenea se pregătesc...

Firea cea trecătoare, în care
întră și firea noastră omenească se
pregătește, se frământă, trăește răs-
colirea vremurilor ce va să vină.

Pentru pomii livezilor și pentru
pădure va veni vremea învierii din
primăvara lunilor viitoare; apele aș-
teaptă să vadă oglinda cerului al-
bastru.

Dar omul?

Omul împărat peste toate, cel ce

are și fire trecătoare (trup) și fire
netrecătoare (suflet), ce face?

Pregăti-tu-s'a el oare pentru vre-
mea ce va să vină?

Gătiți-și-a strae alese pentru mi-
rele ce va să vină?

Cei bătrâni și-au făcut diata cea de
obște, ca să se poată hodini cu cugetul
și cu trupul când le va suna ceasul?

Cei tineri și-au oșelit brațele, și-au
curățit cugetele de neghină și rugină
ce totdeauna se înmulțește la întu-
nec și lăncezală?

Femeile și fetele țesut-au oare
giulgiu pe care se va așeza trupul
cel mort, ca să învieze a treia zi?!

Neamurile și firea toată se cup-
rind în sf. Evanghelie. Nimeni nu
înviază dacă nu trece peste dealul
Golgoatei. Fiecărui ne este dată Gol-
gota și crucea vieții noastre. Cine
fuge de crucea și de golgota lui,
fuge de mântuire. Și mântuirea vine
lângă fiecare, ispitindu-ne.

Țăranului îi dă binețe îndemnân-
du-l să directicească pe la unelle, pe
la ocol, pe arie și pe imas, ca văzând
cele de lipsă să le înlănească fără
zăbavă.

Întru cele ale sufletului îl cheamă
clopotul și toaca vecerniei. În „Casa
Domnului“ va găsi azima și „vântul
cel ceresc“ care învie inima și aprinde
cugetul către lumină.

Trup și suflet, născut din nou,
omul va porni cu fruntea sus înain-
tea vremilor noi.

Asemenea firei întregi care se
frământă pentru ca să rodească,
neamul nostru de plugari și munci-
tori, cu sufletul în tinda bisericii și
cu trupul îndoit spre coarnele plu-
gului, va merge biruitor înainte.

Ca totdeauna, când pornim la lucru
cel nou, să zicem cu toți: Doamne
ajută!

Și Dumnezeu ne va ajuta.

Pr. GH. NOVEANU

VORBE ÎNTELEPTE

Dumnezeu vinde bunurile pe
un singur preț: munca.

Cel care-și lucrează ogorul se
satură de pâine, iar cel care
umblă după năluci, se satură de
sărăcie.

(Prov. 28, 19).

IN ȘCOALA PROROCILOR

SĂ NU MINȚI

Una din cele zece porunci pe care le învățăm de copii ne povățuește să nu facem mărturisiri mincinoase. Și — de ce nu am recunoaște-o? — noi totuși mințim ori decâte ori credem că priîntr'o vorbă spusă pieziș am putea scăpa dintr'o încurcătură. Ne mințim frații, ne mințim părinții, ne mințim prietenii, ne mințim pe noi înșine și pe alții cu aceeași ușurătate. De-acî neîncrederea unul într'altul și teama de stafiile pe care ni le zidim, neînțelepți cum suntem. De-acî nenorocirile în care îmbrâncim pe fratele nostru, fără să ne dăm seama că dacă pe om îl putem minți, pe Dumnezeu nu-l putem. Că El vede și cele ce ochii oamenilor nu văd și aude și cele ce urechile oamenilor nu aud.

Dar ce e mai mult e că nu mint numai oamenii singuratici,

SFÂNTA EVANGHELIE

GRAIUL CREDINȚEI

Nenumărate sunt greutatele și piedecile întâmpinate de omenire, în drumul spre limanul mult căutat al „păcii pe pământ și a bunei-învoiri între oameni“.

Dela clădirea Turnului Babilonului, când a căzut peste cei ce s'au sumeșit blestemul an'estecului limbilor, una dintre cele mai mari păcoste care învrăjbește neamurile pământului, este că nu mai vorbesc acelaș graiu.

Inercarea de a tămădui acest neajuns prin tâlmaci, nu aduce întotdeauna ușurarea așteptată. Pe deo parte nu se găsește în tot locul omul care să cunoască toate limbile pământului; iar pe de altă parte, chiar atunci când cineva cunoaște două sau mai multe limbi, nu poate tâlcui cu prețul lor adevărat cuvintele dintr'o limbă în alta. Dar ce este mai de preț, nu se poate face legătura sufletească fierbinte tocmai între cei ce ar trebui să se înțeleagă; căci singur tâlmaciul ține în mâinile sale frânele acestei înțelegeri și de cin-

ci și neamurile. De aceea nici nu se încred întreolaltă, ci mai vartos temându-se își întocmesc oști, ca să se bată când se încurcă prea cumplit în păienjenişul minciunilor lor.

Minciuna e ca tina: Cu cât te zbați în ea mai mult, cu atât mai mult te cufunzi în ea.

De aceea prorocul Isaia are toată dreptatea când spune: „Vai celor ce zic răului că este bine și binelui că este rău; vai celor ce spun luminei întunec și întunerecului lumină, celor ce spun că amarul e dulce și că dulcele este amar“ (Isaia 5, 20).

Unii ca aceștia de vor și scăpa de judecata oamenilor, nu vor scăpa de judecata lui Dumnezeu. Dimpotrivă, în fața Judecătorului celui Preaînalt ei vor striga ca hiarele și se vor frământa — și nu va fi cine să-i mântuiască (Isaia 5, 20).

stea și priceperea lui atârână ca acest lucru să se înfăptuiască.

Singurul tâlmaciu, care a avut îndămânarea să strângă toate limbile sub bolta aceluiaș graiu, este Mântuitorul Hristos.

Singur El s'a făcut mijlocitor între cer și pământ, între oameni și Părintele-ziditor, între locuitorii pământului deopotrivă ca frați și semenii.

Evangelia Sa este singurul graiu înțeles de toate noroadele pământului, numai ea singură fiind în stare să schimbe pe cetățenii învrăjmașiți ai neamurilor și țărilor, în fii ai Împărăției lui Dumnezeu.

Fiind însuș plinirea făgăduinții, numai El a putut mulțumi și pe cei ce L-au așteptat începând cu Adam, dar și pe cei ce L-au urmat propovăduind Evangelia Sa până la marginea pământului, fără a se înfricoșa de prigoniri sau de moarte.

Pentru el a strigat Ioan Botezătorul, în auzul noroadelor din pustia Iordanului: „Gătiți calea Domnului,

drepte faceți cărările Lui“ (Marcu 1, 3). Împărăția Lui au vestit-o apostolii și ucenicii lor, și vor vesti-o până la sfârșitul veacului. Ei au propovăduit chiar dacă au trebuit să pecetluiască cu sângele lor această predică a Evangheliei Lui, chemând neîncetat în staulul Bisericii lui Hristos pe toți cei dornici de pace și dreptate.

Acesta e *graiul credinței*, dacă cineva se dăruiește cu trup și suflet Evangheliei Mântuitorului, făcându-se mădular al Împărăției și Bisericii Sale.

Dacă am uitat iubiți cetitori *graiul Evangheliei*, să-l învățăm din nou, tâlcuindu-l mai departe și luminând și pe alții, ca să-l prețuim.

Să fim încredințați, că în măsura în care se va lăți această limbă dumnezească a Mântuitorului, cuprinzând tot mai mulți semeni între hotarale Împărăției Lui, cu atât mai mare va fi numărul celor doritori de pace. În acest timp vor spori, nu cei despre care ați auzit că s'a de demult: „Să iubești pe aproapele tău, și să urăști pe vrăjmașul tău“; ci vor birui cei cărora Iisus le-a zis: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blastămă... Ca să fiți fiii Tatălui vostru celui din ceruri, că el face să răsără soarele peste văi și peste lumi, și trimite ploaie peste drepti și peste nedrepti.“ (Mat. 5, 43—45).

Pr. PAVEL ȘENDREA

Preoția și chemarea grea

Un preot trecea odată pe lângă o casă care se clădea în cuprinsul parohiei sale și auzi pe un salahor zicând: „Nu este îndeletnicire mai ușoară ca cea de preot, căci nu faci altceva decât să te plimbi cu bastonul în mână și cu cartea la subțioară. Așa mi-ar plăcea și mie să lucrez“. Ceilalți salahori râseră, dar preotul se adresă celui care vorbea astfel, și-l întrebă: „Cât câștigi d-ta pe zi“. „O sută cincizeci de lei“, răspunse acesta. „Ei bine, îți plătesc eu ceea ce câștigi într'o săptămână întregă, numai vino cu mine“, zise preotul. Salahorul voi să schimbe vorba, dar tovarășii săi de lucru îl siliră să se țină de cuvânt.

„Acum mergem să vedem un bolnav“, îl lămurî preotul. „Dar de ce boală zace?“ întrebă salahorul. „De lingoare“, răspunse preotul. „Dacă e așa“, se grăbi să zică salahorul „eu rămân afară, pentru că n'am zăcut niciodată de această boală și se

poate să mă molipsesc. Și apoi am nevastă și copii cărora le-aș putea duce boală". Și cu mine e acelaș lucru, zise preotul. „Nici eu n'am zăcut de lingoare și am și eu nevastă și copii. Trebuie dar să mergi oriunde voi merge eu, căci așa ți-a fost vorba". Drept răspuns salahorul întrebă: „După aceea unde mergi?”

„La niște copii bolnavi de scarlatină, al căror tată a murit de oftică". Fără să mai aștepte ce-i va spune preotul mai departe, salahorul făcu câțiva pași înapoi și zise: Dacă este așa, sunt mai mulțumit cu meșteșugul meu și nu te jinduesc.

După I. MIHĂLCESCU
Din Mărgăritare Creștine.

NEGHINA CREDINȚEI

GREȘELI ȘI GREȘELI...

Fiecare ne aducem aminte de rugăciunea pe care preotul o înalță la prohod, când, printre altele, spune: „Nu este om care să fie viu și să nu greșească". Nu este om pe fața pământului, după ce a ajuns la vârsta priceperii, al cărui suflet să nu fie înviforat de gânduri, să nu fie copleșit de năcazuri și care să-și poată ține seninătatea inimii în toate împrejurările grele prin care i-e dat să treacă. Sunt pline de adevăr cuvintele sfintei Scripturi, când spune: „În multe feluri greșim toți" (Iacov 3, 2).

Greșelile pe care le săvârșim isvoresc din slăbiciunea firii. Prin păcatul strămoșesc firea ființei noastre s'a stricat în așa măsură încât spre rău ne ducem cu o putere mai mare decât spre bine. „Nu fac binele pe care-l voesc — zice sf. Pavel — ci răul pe care nu-l voesc, acela îl fac" (Rom. 7, 1). Mândria, lăcomia, pisma, mânia și toate celelalte gânduri și dorinți urite ne îndeamnă, în atâtea rânduri, să trecem peste semenul nostru, fără să ne gândim în deajuns că și el are dreptul la aceeași răsplată și îndestulare binemeritată ca și noi. Iubirea cea mare ce o nutrim față de noi înșine, ne întunecă cugetul să putem privi prin lumina frățietății evanghelice pe aproapele nostru.

Porunca Mântuitorului: „Să iubești pe aproapele tău, ca pe tine însuși" (Luca 10, 27), înseamnă să privești la semenul tău în fiecare clipă, să te gân-

dești la lipsurile lui și în lumina acestor lipsuri să cauți să-ți orânduiești viața ta. Pentru că nici ție să nu-ți prisoasească, dar nici lui să nu-i lipsească.

Pentru greșelile pe care fiecare le facem, Mântuitorul Hristos ne-a lăsat mijloc de izbăvire Taina sf. Mărturisiri. Prin spovada în fața preotului duhovnic, spovadă izvorită din rușinea păcatului, din durere și părere de rău pentru păcat — omul se renaște sufletește, bunul Dumnezeu iertându-i toate

păcatele mărturisite cu bunul gând de îndreptare.

Tainei sf. Mărturisiri i se mai zice în popor și „Pocăință". Înțelegând greșit acest cuvânt unii frați de ai noștri, care au lepădat Crucea și Spovada, s'au instrăinat de biserică și de slujitorii ei, îndrăznesc să-și zică „pocăiți" și chiar „sfinți" pentru aceea că s'au lepădat de legea și datina noastră străbună, socotindu-se pe sine și biserică și preoți și învățători și de toate.

Am vrea aci, să atragem deosebită luare aminte a iubitorilor noștri cititori. Sunt oameni și oameni, după cum sunt gre-

șeli și greșeli pe care le fac oamenii. Dar după cum nu poți să faci nici o asemănare între omul creștin, drept și temător de Dumnezeu și omul care stă la drumul mare și ucide pe oricine îi iese în cale, la fel nu poți face nicio asemănare între greșelile pe care fiecare le facem din slăbiciune și păcatele pe care le săvârșesc cei ce se lapadă de Biserică, pe motivul că se *pocădesc*. Pentru că „Pocăința" este o taină rânduită de Dumnezeu și nu o batjocorire a ei; nu o îndepărtare de Biserică și de toate lucrurile ei sfinte. Cine judecă astfel greșește și cine se încăpăținează în greșală, singur se pune deacurmezișul mântuirii sale sufletești. Lăpădarea de Biserică Mântuitorului Hristos, de Biserică în care ne-am născut și în care s'au mântuit moșii și strămoșii noștri, e păcat împotriva Duhului Sfânt și cine păcătuiește împotriva Duhului Sfânt, nu va fi iertat de Dumnezeu nici în veacul acesta, nici în cel viitor (Mat. 12, 32).

Atunci fraților, să fim plini de toată trezvia și bine să luăm aminte! Sunt greșeli și greșeli. Să luptăm împotriva firii noastre, care ne duce spre greșală, dar să ne ferim ca-de foc, de greșelile în care putem cădea prin vorbele lingușitoare, dar pline de mucegai ale celor ce s'au depărtat de trunchiul Bisericii noastre străbune. Căci acest păcat e tot una cu moartea sufletului.

Pr. AUG. FAUR

Despre iubirea vieții și a lui Dumnezeu

„Cred că tainite de toate, trebuie să învățăm să iubim viața. Cei care blastămă viața și pe Dumnezeu, se blastămă pe ei înșiși".

„Când vei iubi fiecare lucru, ți se va arăta taina Domnului în toate câte există și vei îmbrățișa lumea întreagă cu iubire atotcuprinzătoare".

DOSTOIEVSKI

RELIGIA IUBIRII ȘI A FAPTEI

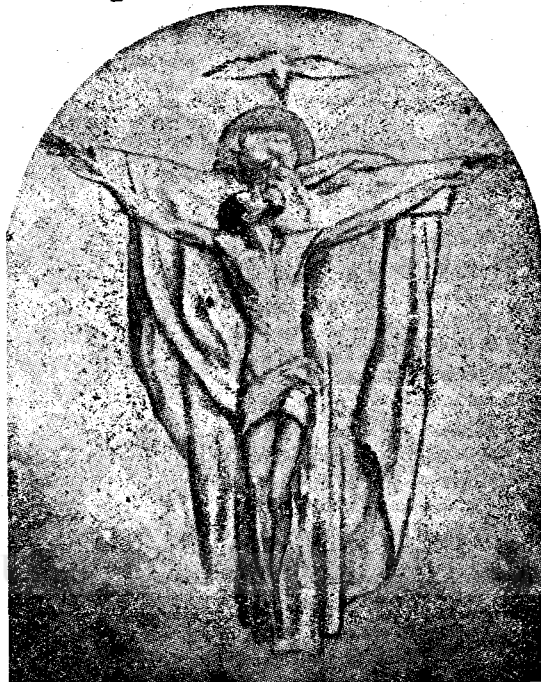
Învățătura creștină are două porunci mari, de temelie și anume: 1) *iubirea lui Dumnezeu* și 2) *iubirea de aproapele*. De aceea religia creștină se mai numește și *religia iubirii*, având menirea ca prin iubire să întemeieze pe pământ *pace* și între oameni *bună înțelegere*.

Mântuitorul Iisus Hristos nu învață însă numai cu cuvântul, ci și cu fapta. Precum erau cuvintele învățaturii sale insuflă de înțelepciune dumnezească, tot atât de minunate erau și faptele, pe care le-a săvârșit spre binele omenirii vindicând pe cei în suferință, ajutând pe cei ologi să umble, pe cei orbi să vadă, pe cei surzi să audă, pe cei muți să vorbească. Chiar și pe cei morți a știut să-i ridice din groapă, cu puterea cuvântului său dumnezeesc (Învierea lui Lazăr). Religia creștină se întemeiază deci pe iubire și strălucește prin fapte bune. Iar *„credința fără fapte moartă este“*.

În cântarea dela Crăciun „Nașterea ta Hristoase, Dumnezeu nostru“ — învățătura lui Iisus este numită „lumina

cunoștinții“, Iisus însuși este asemănat cu soarele dreptății, iar venirea lui în lume cu răsăritul cel de sus.

Cuvintele acestei cântări cuprind un mare adevăr istoric: evanghelia lui Iisus, alungând întunecimea rătă-

Sfânta Treime

cirilor păgâne, a însemnat în istoria omenirii un început de viață nouă, un răsărit care, cu voia și din mila lui Dumnezeu, s'a transformat în pis-

cul cel mai înalt. Istoria lumii e împodobită cu mulți eroi, cu împărați vestiți, generali glorioși, filosofi, sfinți și mucenici jertfitori, fără ca vreunul dintre ei să poată fi asemănat cu însuși Fiul lui Dumnezeu.

Întreaga istorie universală, până la nașterea Mântuitorului, se înfățișează ca un timp de pregătire a popoarelor pentru a pătrunde în taina sufletului lor de dorința unei înnoiri prin credință, înnoire vestită prin solia cerească a evangheliei. Iar după nașterea lui Iisus paginile istoriei dau nenumărate dovezi despre silința popoarelor, încreștinate prin apa botezului creștinesc, de a se apropia cât mai mult de acest izvor al învățăturilor dumnezeiești și de a înfăptui, în măsură cât mai largă, sfințele lor îndrumări.

(Din Istoria Bisericească, ilustrată).

I. LUPĂȘ

„Renașterea“ nu are alt sprijin decât abonamentele cetitorilor. Plătiți-vă abonamentul!

FOIȘOARĂ

Sunt oameni fără credință?

O, Doamne, câți idoli nu-și poate făuri mintea omului, când prin ceva a sărit din ogașul ei firesc.

Mă întreb, de ce oare cei fără Dumnezeu (după cum le place a se numi) se rușinează să-și spună religia adevărată? Pe semne în adâncul sufletului lor își dau seama că nu sunt pe drumul cel bun. Mândria păcătoasă însă îi mână să se arate mai altfel decât ceilalți oameni. Pentru mândria lor, credința în Dumnezeu este ceva prea la îndemâna tuturor, prea învechit, o halnă sdrențoasă care mai trebuie schimbată. Trăim doară în veacul când fiecare vrea să deschidă pe seamă-și drumuri noi și istoria să vorbească numai de el.

Și iarăși mă întreb: cum poate cineva schimba

pe Dumnezeul creștin, creatorul și stăpânitorul lumilor văzute și nevăzute, un Dumnezeu bun și fubitor, adevărat părinte ceresc, care nici un mijloc n'a cruțat pentru a ne mântui pregătindu-ne fericirea cerească, cum poate schimba pe Tatăl său cel veșnic cu un idol neputincios, închispuț de slaba minte omenească? Nu vede oricine, cât de rătăcite sunt adeseori judecățile omenești? Cât de neputincioasă și puțin dănuitoare puterea de stăpânire, este puterea banului? Cât de schimbătoare părerile oamenilor? O pricină trebuie să fie, și încă una mai puternică decât toate aceste socoteli. Este slăbiciunea și păcătoșenia omului. Numai omul certat cu legile lui Dumnezeu, cu rândurile morale din lume, se amăgește pe sine, spunând că nu este Dumnezeu, nu crede în El, n'are răspundere față de El. Cu ajutorul diavolului e în stare să clădească o cetate întreagă de neadevăruri, numai pentru a-și amuți sufletul

ACATIST

*Iubirea mea și singurul meu dor,
Tu, flacără de-argint, cu raze blânde;
Tu, pâine coaptă'n tainicul cuptor,
— Merinde pentru suflete flămânde;
Ciorchinul greu cu bobul luminos,
Și spic crescut în țarina cea vie;
Potir ales, umplut cu vin spumos,
— Iisuse Doamne, milostiv fii mie!*

*Durerea mea și dulcele meu chin,
Tu, mieluşel în viziuni de fiare;
Dulceață revărsată din pelin,
Mărgăritar al apelor amare;
Tu, desfătarea Crucii în ascuns,
Tu, sfânta neputințelor tărie;
Dorința, ținta mea de neajuns,
— Iisuse Doamne, milostiv fii mie!*

*Podoaba mea izvor de frumuseți,
Tu, haina mea de raze mătăsoase,
Cunună scumpă cu sclipiri de preț,
Tu, cântecul cu vorbe luminoase;
Tămâia care arde spre jertfiri,
Tu, candelă de aur și făclie;
Tu, floarea linei mele stihuri,
— Iisuse Doamne, milostiv fii mie!*

*Prietene și mire prea iubit,
Tu, mâna bună și mângâietoare;
Dă Tu odihnă trupului trudit,
Și sufletului ars îi dă răcoare;
Întinde brațul tămăduitor;
— Să-mi vindecî, Bune, inima pustie;
Tu, Celace ești toate tutărur,
— Iisuse Doamne, milostiv fii mie!*

ZORICA LAȚCU

Puterea cuvântului

Cu vre-o patru veacuri și jumătate, înainte de Hristos, trăia în vestita cetate grecească Atena un bărbat înțelept, cu numele Pericle, care s'a știut ridica prin istețime și prin puterea cea mare a cuvântului său la treapta cea mai înaltă. A ajuns de a cârmui zeci de ani poporul, care îl asculta cu drag și-l urma cu în-suflețire întru toate. El a fost așa-dară un cârmuitor al mulțimii, dar cârmuitor cu cuvântul, nu cu asprimă legii ori cu porunca cea supărătoare, care vine din înălțimi asupra poporului și ustură ca o pleznă de biciu... Cuvântul lui avea atâta tărie, încât putea să înduplece pe oricine, putea să pună mulțimea în mișcare, s'o pornească la luptă ori la alte lucruri mari, ce erau de făptuit. Despre acest Pericle se spune, că era atât de temut de toți, încât un om foarte puternic și un luptător dibaciu de pe aceea vreme, n'a îndrăznit să se ia cu dânsul la trântă, ci când mulțimea zgomotoasă a stăruit, ca să-și încerce puterile, el s'a împotrivit, zicând: Inzadar l'aș trânti eu la pământ în fața miilor de oameni, pentrucă după aceea, dacă ar începe să vorbească, m'ar face să cred. la urmă și eu, că el m'a trântit pe mine, iar nu eu pe el...

Se vede, că și pe acele vremuri, ca și mai târziu, puterea cuvântului era socotită ca fiind mai mare și mai biruitoare decât puterea trupească.

pentru a-și acoperi păcătoșenia și ticăloșenia poftelor sale nesălășlute.

Noi știm un lucru: teama de Dumnezeu este în-gerul păzitor al omului. Când nu mai avem această teamă, de oameni nu ne mai pasă, cădem din rău în mai rău, dela nicio fărădelege nu ne mai dăm înapoi.

Așadar după omenească pricepere om necredincios nu este. Fiecare om se închină unui Dumnezeu. Deosebirea, că unii se închină Dumnezeului adevărat, ținând poruncile lui; alții se închină unor idoli făcuți de ei. Căderea dela credința cea adevărată își are pricina în păcătoșenie și slăbiciune. Cel căzut se rușinează să spună că a schimbat credința în Dumnezeu, cu o credință idoleascăși mînțește spunând că este fără credință.

Așa stau lucrurile cu ateli (necredincioșii) de totdeauna. Omul cuminte e bine să se ferească de ei,

fiindcă au limbă ascuțită. Nu de alta dar prea își bat joc de tot ceea ce avem mai sfânt. Și pun la grea încercare răbdarea omului care nu li se potrivește lor.

Sunt de părerea că și lor li se potrivesc cuvintele înțeleptului rabin iudeu Gamaliel, când Sinedriul voia să judece pe apostolii Petru și Ioan, fiindcă au propovedit pe Hristos: „Dacă propovedania lor e dela Dumnezeu, inzadar veți încerca s'o stăvilțiți; dacă e dela oameni, dela sine se va prăpădi“.

Ori Dumnezeu nu-și poate alunga pe fiii săi, nu se poate război cu sine însuși; numai oamenii la îndemnul diavolului pot face aceasta. Și atunci mai curând sau mai târziu minciuna necredincioșilor va amuși.

Prot. Prof. Dr. L. G. MUNTEANU

DIN LUMEA LARGĂ...

Delfinul lui Arion

Arion, poet și muzicant grec din veacul al VII-lea, înainte de Hristos, a trăit multă vreme la curtea lui Periandru, tiranul Corintului. Pe când naviga spre acest oraș, înapoiindu-se din Siracusa, încărcat de darurile câștigate la un concurs unde câpătase premiul pentru cânt și poezie, tovarășii săi se hotărâră să-l ucidă, spre a-l prăda.

Arion nu s'a împotrivit, dar a cerut ca ultimă favoare, îngăduința să cânte câteva cântece îngânându-le și cu lira. I s'a îngăduit aceasta. Sprijinit de marginea corabiei, începu să cânte acele versuri care au plăcut atât de mult la concurs, și pentru care câpătase darurile; apoi se aruncă în valuri.

Dar, un delfin vrăjit de muzica lui, urmărise corabia: el a luat în spinare pe poet și l-a pus până pe coasta Laconiei. Deaceea delfinul, pentru această salvare, a fost trecut în rândul constelațiilor stelelor și cinstit ca un zeu, la greci.

Se vede bine treaba că-i mai ușor să vindeci și să înmoi inima unei fiare ca delfinul decât pe-a unor oameni.

Dați această foaie și vecinului s'o cetească și apoi păstrați-o pentru mai târziu.

Capitala Rusiei Sovietice

Moscova și-a prăznuit de curând 800 ani de viață.

Cu acest prilej s'au ținut mari serbări la care au fost de față-oaspeți din toată lumea.

S'a plănuit cu acest prilej să se înceapă facerea de case noi cu 32 caturi (etaje).

Moscova bătrână de 800 ani se primenește cu haine noi.

*

O casă în formă de scoică

s'a plănuit a se face în America. Vestitul constructor arhitect Frank Lloyd Wright vrea să arete că scoica — lăsată de bunul Dumnezeu — are și ea tâlcul ei. Casa ce va face după asemănarea scoicii va fi ferită de vânt (curent), luminoasă și foarte potrivită pentru locuit și birouri. Mai mult casa în formă de scoică nu se va dărâma ușor la vreme de cutremure.

Acesta este ULTIMUL număr DE PROBĂ ce se trimite și celor ce n'au răspuns la chemările noastre.

Cine vrea să primească celelalte foi să trimeată imediat 300 Lei (abonamentul pe un an) sau 150 Lei (pe jumătate an).

Automobil de 500 kgr.

Francezii au isbit să fabrice un nou automobil care cântărește numai 500 kgr. El este făcut din aluminiu și are o mare iuțeală. Dacă socotim că automobilele cântăresc cam 2000 de kilograme, putem înțelege cât de ușor și de ieftin va fi noul automobil.

Ce ardem și cât ardem?

Oamenii de carte care grijesc de bunăstarea tuturor s'au nevoit să socotească cât lemn, cât păcură, cât gaz, cât cărbune și electricitate ardem cu toții în țară.

Și iată ce au aflat: 29 procente din tot ce ardem este lemn de pădure; 26 procente cărbuni de păământ; 26 procente păcură; 17 procente gaz de păământ și abia 2 procente electrică.

S'ar pune acum și o întrebare: lemnul este mai la îndemână, dar lemnul este și cel mai scump. Dacă oamenii s'ar chibzui, ar trebui să cruțe lemnul, care-i bun la multe cele — și în locul lui să ardă cărbuni, gaz sau electrică.

Mai ales că dinspre partea cărbunilor de păământ țară noastră are — delă bunul Dumnezeu — destui.

Socotit pe deasupra, numai în Valea Jiului se găsesc 2 bilioane 500 miliarde kgr. cărbuni, care ne-ar ajunge pe câteva sute de ani.

Foloase mari din treburi mărunte

Gospodăria agricolă pierde adeseori multe foloase ce se pot avea cu trudă puțină, dar cu mai mult rost și chibzuială din partea agricultorului.

Să luăm un exemplu:

Un ham așezat rău pe cal, îl roade și-i face o rană. De nu iei măsuri din timp, rana se mărește, până când calul devine cu betesug mare, de nu-l mai poți folosi la lucru, un timp oarecare.

Greu lucru este pentru crescător să vadă din timp de unde vine răul și să-l îndrepte?

O altă pildă:

Pierzi un șurub dela brăzdarul plugului și în loc să-i faci altul în loc, îl cârpești cu sârmă sau mai știu eu cu ce. Cu așa unealtă faci arătură rea și nu vei scoate din pământ decât sămânța.

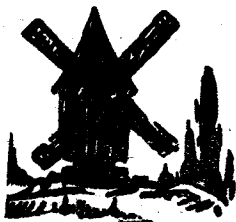
Greu este să pui dela început un șurub bun, ca brăzdarul să stea lipit de plaz și cormană și în felul acesta să faci arătură bună? Desigur că nu.

Ai în magazie o grămadă de grâu sau de alte bucate și în loc să mai dai pe la ea și să vezi cum șade, le lași în paza Domnului. Când vrei să macini sau să semeni, vezi cu necaz mare că-i mucegăit sau încins.

Greu este să faci la timp lopătațul în chipul ăsta, să înlături paguba?! Desigur că nu.

Găinile cari mănâncă ouăle

se pot desvâța în felul următor: Luăm un ou și-i facem două găuri cât se poate de mici la amândouă vârfurile, suflăm pe o găurice ca tot miezul oului să iasă pe cealaltă parte. Umplem apoi oul cu apă pipărată tare. Astupăm apoi găurile cu ceva ghips sau var și-l punem la găină, ca să-l spargă și mănânce. Tot așa se desvâță câni, cari s'au învățat a fura ouăle. Nici găina nici cânele nu va mai încerca să guste vreun ou a doua oară.

„Legea românească“*)

„Noi și biserica noastră — scriau cu strașnică hotărâre Români satelor din Țara Bârsei la anul 1723 — întru care ne-am născut prin sfântul botez, întru care trăim, întru care ne luminăm, prin care credem și nădăjduim iertare de păcate și viața de veci să dobândim, și oricine ne-ar întreba cu glas mare mărturisim, că noi suntem fii adevărați ai sfintei soborniceștii și apostoleștii biserici a răsăritului și pe aceea credință vom să stăm neclătiți în veci. De care sfântă credință nici sabia, nici focul, nici închisoarea, nici sărăcia, nici nevoia, nici foamea, nici goana, nici moartea să nu ne poată despărți...“

*) Dintr'un hrisov vechi românesc dela anul 1723 păstrat în Muzeul Brașovului.

Cântece din popor

Mult mă mir de unele
Ce mai fac cu binele.
Mult mă mir și de-al meu bine
Unde-i dus de nu mai vine.
Că'n crâjmă nu l'am beut
Nici în târg nu l'am vândut.
Da io că l'am sămănat.
Astă vară n grâu curat.
Grâu curat a răsărit
Binele n'o mai venit.
Pădurice deasă ești
Mândra mea departe ești.
Pădurice te-aș tăia
Nici o cloambă n'aș lăsa.
Nici cucului de-a cânta
Nici mierlei de-a fluera. (1901)

GHICITORI

Am un drum lung
Și n'am până să-l ajung. (Umbră)
Am doua ghemulețe crețe;
Sunt bune de junghiuțe (Fierul)

Ingrijii pomii iarna

Ce sunt mușchii? Mușchii sunt iște ciuperci cari trăesc pe pomi și pe alte plante mai mari, Ei pătrund în scoarța pomului — acolo pe unde trece seva (sucul, mustul, mătza, sângele) pomului — căruia îi sug toată puterea și toată viața. Pomul rodește din ce în ce mai puțin, până când în câțiva ani, sleit de puteri, se usucă. Și atunci și mușchii îi părăsesc.

Mușchii se fac, la început, în șanțurile scoarței pomilor, unde găsec puțină umezeală, lucru principal pentru creșterea lor. Dacă pomul nu este îngrijit, mușchii de pe trunchiu se întind pe ramurile mai mari, apoi pe cele mai tinere și așa până la rămurelele de un an. Când pomul a ajuns în starea aceasta, înseamnă că nu mai este pentru el scăpare dela moarte și că proprietarul lui nu merită multă cinste.

Mușchii se fac mai întâi pe partea dinspre nord (miază noapte) a trunchiului, pentru că acolo găsec mai multă umezeală și mai puțin soare. Ca oricărui parazit și mușchiului îi place umbra și întunericul.

Distrugeți mușchii. Mușchii trebuie distruși îndată ce se ivesc pe trunchiul unui pom. — După cum pomul este mai tânăr sau mai bătrân, ne servim de o perie de mătura sau de o perie de sârmă. Cu peria rupem mușchii de pe școarță, apoi măturăm cu o mătură mică, sau cu o cârpă. După aceea înmuțiem peria sau cârpa într'o soluție (zeamă) de piată vânăță (două chilogramme la o sută litri de apă) și frecăm încă odată părțile atăcate de mușchi: trunchiul și crăcile. Sau stropim pomul cu aceeași zeamă, cu un pulverizator (cum se stropește via contra manei). — Această operație se face la prima ivire a mușchilor pe trunchiu precum și în fiecare an.

Adunați zăpadă în jurul trunchiului. Acolo unde este zăpadă, adunați-o în jurul trunchiului. Apa se sirecoară încet în pământ și pomul nu suferă de secetă vara. Acest sistem amână înflorirea primăvara cu 10—15 zile și pomul nu mai poate fi mințit de primele călduri de primăvară, după cari poate să vină înghețuri foarte dăunătoare florilor.

— Tot iarna este timpul ca să săpați printre pomi și să îngrăsați livezile cu bălgar, când pământul este slab și pomii bașrani.

Republica populară română R. P. R.

În ziua de 30 Dec. din anul trecut M. S. Regele Mihai I a lăsat (abdicat) conducerea țării și numele de rege.

Guvernul țării în frunte cu Dl Prim ministru Dr. Petru Groza sfătuindu-se cu Parlamentul Țării; a hotărât să facă din țara noastră o REPUBLICĂ.

Republica cea nouă se numește: „Republica populară română” pe scurt „R. P. R.” și este condusă de un Inalt Prezidiu alcătuit din D-nii Prof. Parhon, M. Sadoveanu, Șt. Voitec, I. Niculi și Stere. Cel mai bătrân, Dl Prof. Parhon este Președintele Inaltului Prezidiu și are ca secretar (ajutor) pe Dl Stere.

Noua conducere a țării se află așezată în fostul Palat Regal.

Ce s'a petrecut în ultimele două săptămâni

ÎN ȚARĂ

Dl Emil Bodnăraș până deunăzi subsecretar de stat la Președinția Consiliului de miniștri a fost numit Ministru de război.

De mulți ani Ministerul de Războiu era condus numai de către militari. Ultimul ministru militar a fost Dl General Mihail Lascăr, care a primit o altă mare însărcinare.

Dl Emil Bodnăraș a fost cândva el însuși militar. Este un vechiu luptător în Partidul Comunist Român.

Vizita bulgară. Miercuri 14 Ianuarie c. a sosit la Bucurști o delegație a Guvernului bulgar, în frunte cu Dl Primministru Dimitrof, pentru a încheia cu Stăpânirea noastră o prietenie, în vârtutea căreia cele două republici populare să se sprijinească întreolaltă și la bine și la rău.

Inalții oaspeți din țara vecină dela Miază-zi au fost primiți cu toată cinstea cuvenită, în Capitala noastră.

DE PRIN SATE

Un prea frumos Concert de colinde s'a ținut de către tineretul din Comuna Viișoara-Turda.

Dăm mai jos cântările și numele celor ce s'au ostenit cu buna lui alcătuire, spre a fi laudă și exemplu tuturor.

Program:

1. Crăciunul și colinzile, conferință de: M. Iosivaș prof.; 2. D. G. Chiriac: O, ce veste; 3. D. G. Chiriac: Domnul Iisus Hristos; 4. P. Schultz: Veniți prunci; 5. D. G. Chiriac: Plecare Magilor; 6. Timotei Popovici: Steaua sus răsare; 7. G. Cucu: Co-roană de trandafir; 8. T. Popovici: Răurel de ploaie; 9. V. I. Popovici: La poartă la Țarigrad; 10. I. Gv. Danielescu: Bună dimineața; 11. G. Budis: Cântec de Crăciun; 12. T. Popovici: Colo în sus; 13. T. Popovici: Veniți astăzi credincioși;

14. F. Hubic: Floricica; 15. T. Popovici: Linui Lin. Conducerea muzicală: Vasile I. Coroiu. Paroh Pr. Vincențiu Vescan.

ÎN STRĂINĂTATE

La Belgrad (Jugoslavia) s'au adunat conducătorii tuturor partidelor comuniste din țările de răsărit ale Europei. Cu acest prilej au pus la cale scoaterea unei gazete în mai multe limbi, pentru înștiințarea tuturor oamenilor care muncesc.

În Italia. Au început iar grevele muncitorilor nemulțumiți de simbria ce primesc. Guvernul țării caută să impace.

Numărătoarea

Un gospodar înțelept știe totdeauna ce are și ce-i lipsește. El cunoaște numărul sufletelor din casa sa, ca și al vitelor, al acareturilor și al uneltelor din cuprinsul gospodăriei sale. El cunoaște cu acuratețe și întinderea bucăților de pământ ce le are.

Statul încă se cuvîne să-și cunoască numărul cetățenilor săi și mărimea averii acestora. De aceea, el face din când în când - măcar la zece ani odată - numărătoarea locuitorilor din cuprinsul țării și caută să cunoască felul în care areea ei e împărțită între acești locuitori.

Știind apoi aceste lucruri, Statul își poate da seama și de lipsurile oșebitelor sate și orașe, căutând să le împlinască pe rând și să îmbunătățească astfel viața oamenilor.

Unde oamenii sunt mai îngrămădiți, Statul se îngrijește să trimită mai multă hrană, îmbrăcăminte și alte lucruri trebuțoare. El ia măsură să se zidească locuințe și să se ferească de molime sănătatea cetățenilor.

El poartă grijă de ridicarea și buna funcționare a școalelor, a judecătorilor și spitalelor și rostuieste - prin porunci date de cărmuire - buna gospodărire a avutului țării.

Unde pământul e mai mult sau mai slab și vitele mai puține, Statul se îngrijește ca gospodarul să aibă tractoare și gunoii meșteșugit și astfel pământul să poată fi bine lucrat și să poată aduce roada cât mai îmbelșugată. Iar unde e loc potrivit, Statul zidește fabrici, ca oamenii fără pământ să-și poată câștiga, prin munca lor, pâinea cea de toate zilele și să pună la îndemâna fraților lor plugari sau cărturari, cele de trebuință vieții.

Din cele de mai sus poate pricepe oricine rostul însemnat al numărării locuitorilor și averilor agricole, pe care o face Statul român începând cu 25 Ian. a. c.

Prea Cucernicii noștri preoți vor lămuri în biserică, după sfânta slujbă din cea mai apropiată Duminecă, poporul credincios asupra acestei trebi atât de însemnate. Ei îl vor îndemna cu părintească grijă să facă declarațiile cuvenite cu toată credincioșia, bineștiind că aceasta este și spre binele lor și spre binele țării - și atrăgând atenția fiecărui gospodar, că orice smînteală ce s'ar descoperi în vreo declarație va atrage pedeapsă grea asupra celui ce a săvârșit-o.

Poșta redacției

Au mai trimis abonamentul: Of. Paroh. Abrud-Sat 1950 Lei; Of. Par. Josenii Bărgăului 500 Lei; Of. Par. Stremțiu 1800 Lei; Of. Par. Aghireș 300 Lei; Of. Par. Zaul de Câmpie (Preot D. Giurgiuca) 580 Lei; Dl Grigore Pușcașiu com. Văsin-Cluj 300 Lei; Păr. Grigore Sicoe Of. Sotodor 600 Lei; Of. Par. Cetea (jud. Alba) 1900 Lei; Of. Par. Bistrița Bărgăului (pentru 40 exempl. din Nr. 1) 1000 Lei; Of. Par. Suatu pentru Nuți Drăgoiu 150; Partenie Pitar 150 Lei; Traian Andreică 150 Lei; Of. Par. Ocoliiș 1200 Lei; Of. Par. Cluj IV, prin Pr. Olimpiu Bucin 1200 Lei; Of. Par. Valea Drăganului 300 Lei; Of. Par. Muntele Rece 1000 Lei; Of. Par. Câmpia Turzii 600 Lei; Of. Par. Bălan (Pr. Gavril Campeanu) 600 Lei; Of. Par. Stolna-Cluj pt. Sușman Dumitru 150 Lei; Vasile Mariș 150 Lei, prin C. Preot Zaharie Rusu; Vasile-Rafiroiu, com. Araci (Județul Brașov) 300 Lei; Ioan Nema com. Araci (jud. Brașov) 300 Lei; Tănăreanu Alexandru Araci-Brașov 150 Lei; Boda Ștefan, Aghireș 150 Lei; C. Iustinian Chira, Rohia 150; Of. Cărpiniș-Alba (Pr. R. Răzlog) 3000; Pr. Dr. I. Goșescu, Cetea-Alba 1950; Of. Par. Zlatna (Prot. Gh. Popescu) 3600; Gătea Sabîn (Gârbova de sus) 150; Of. Par. Gârbova de sus 50; Of. Par. Fărău 450 Lei; Achim Leucă, Araci-Brașov 300; Of. Paroh. Deda-Bistra 500; Pr. Gh. Pop, Gurghiu de Mureș 1050; Pr. M. Georgiu, Galații-Bistriței 1850; Of. Par. Libotin 150; Fereu Nicolae, Libotin, cantor 150; Filip Aug. făt 150 Lei.

Tipografia Eparhiei ortodoxe române, Cluj